

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1189 ²	Κυριακὴ Ε' Ματθαίου (Ματθ. 8,28 – 9,1) 24 Ἰουλίου 2016 (2005)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

«Δαιμονισμένοι»

«Υπήντησαν αὐτῷ δύο δαιμονιζόμενοι...» (Ματθ. 8,28)

Θὰ προσπαθήσω, ἀγαπητοί μου, νὰ προσφέρω συσσίτιο γιὰ ὄλους. Κοινὸ συσσίτιο, κοινὴ τράπεζα, **τροφὴ κατάλληλη γιὰ ὄλους εἶνε τὸ Εὐαγγέλιο**. Τὸ Εὐαγγέλιο ἐγράφη ὄχι γιὰ μία τάξι ἀνθρώπων ἀλλὰ γιὰ ὄλους ἀνεξαιρέτως. Τί λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα;

Ὁ Χριστὸς ἔκανε ἓνα θαῦμα, ἓνα ἀπὸ τὰ ἄπειρα θαύματα ποὺ ἔκανε, κάνει καὶ θὰ κάνη μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων ὁ Κύριός μας, εἰς πείσμα τῶν δαιμόνων καὶ τῶν ἀθέων. Ποιὸ ἦταν τὸ θαῦμα· ὅτι μὲ τὸν παντοδύναμο λόγο του θεράπευσε δύο ἀνθρώπους ποὺ ὑπέφεραν πολὺ. Τί ἦταν; ἄρρωστοι, κουφοί, τυφλοί, παράλυτοι, λεπροί; Τί ἦταν; Κάτι χειρότερο· ὑγιεῖς μὲν στὸ σῶμα, ἀλλὰ ἡ ψυχὴ τους ἦταν βαρεῖα ἄρρώστη. Ἦταν **«δαιμονιζόμενοι»** (Ματθ. 8,28).

—Αὐτὰ εἶνε παραμύθια, θὰ πῆ κάποιος, ποὺ δὲν ἔχουν πλέον πέρασι στὴν ἐποχὴ μας.

Καὶ ὅμως, ἀγαπητοί μου. Ἦν ὑπάρχη κανεῖς ποὺ ἀμφιβάλλει, ἄς πάη στὴν Κεφαλονιά, καὶ θὰ δῆ ἐκεῖ τοὺς δαιμονισμένους νὰ ἀφρίζουν, νὰ σπᾶνε ἄλυσίδες, νὰ ὠρύωνται τρομερά· κι ὅταν τοὺς πλησιάζη ὁ σταυρὸς τοῦ ἀγίου Γερασίμου, φωνάζουν· «Μᾶς ἔκαψες, Καψάλη!». Naί, **ὑπάρχουν δαιμονιζόμενοι**. Τέτοιοι ἦταν αὐτοὶ ποὺ λέει τὸ εὐαγγέλιο.

Πῶς νὰ περιγράψω τὴν **κατάστασι τοῦ δαιμονιζόμενου**; Δὲν κυβερνάει πλέον ὁ ἄνθρωπος τὸν ἑαυτό του. Ἄπ' τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ εἰσέλθῃ τὸ δαιμόνιο σ' αὐτὸν χάνει τὸν ἔλεγχο, δὲν ὀρίζει τὸ νοῦ του. Διότι ὁ ἄνθρωπος τί εἶνε; Πάρτε κιμωλία καὶ γράψτε· ἄνθρωπος ἴσον μυαλό. Ἦν ἀφαιρέσης τὸ μυαλό, ποὺ σκέπτεται, συλλογίζεται, κρίνει, λύνει προβλήματα, κυβερνάει τὸ σῶμα, ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε τίποτα. Στὸ δαιμονιζόμενο δὲν κυβερνάει τὸ μυαλό. Ποιὸς κυβερνάει; Μιὰ πονηρὰ δύνα-

μις. Κι ὅπως στὸ αὐτοκίνητο ἅμα χαλάσῃ τὸ τιμόνι, δὲν κυβερνάει πλέον ὁ σωφέρ, ἀλλὰ τὸ αὐτοκίνητο πηγαίνει δεξιὰ κι ἀριστερὰ καὶ τρακάρει, ἔτσι καὶ ὁ δαιμονισμένος κάνει ὅ,τι διατάξῃ τὸ δαιμόνιο. Ἔλεγε τὸ δαιμόνιο, Σχίστε τὰ ρούχα σας, καὶ οἱ δαιμονιζόμενοι ἔσχιζαν τὰ ρούχα τους καὶ περπατοῦσαν γυμνοὶ στοὺς δρόμους χωρὶς ντροπὴ. Ἔλεγε τὸ δαιμόνιο, Μὴ μένετε στὸ σπίτι, κι αὐτοὶ ἔφευγαν καὶ γύριζαν ἔξω. Ἔλεγε τὸ δαιμόνιο, Πηγαίνετε στὰ νεκροταφεῖα, κι αὐτοὶ πήγαιναν καὶ κοιμοῦνταν μέσ' στοὺς τάφους. Ὅ,τι τοὺς ἔλεγε ἔκαναν. Ἦταν πλέον ρομπότ, νευρόσπαστα στὰ χέρια τοῦ δαιμονίου. Καὶ εἶχαν τεράστια δύναμι. Τοὺς ἔδεναν μὲ ἄλυσίδες, ὄχι μὲ σχοινιά, καὶ ἔσπιζαν τὶς ἄλυσίδες σὰν κλωστές· ξένη δύναμις! Δὲν τολμοῦσε ἄνθρωπος νὰ περάσῃ ἀπὸ κοντά· ἦταν φόβος καὶ τρόμος, ἀληθινοὶ τρομοκράτες.

Καὶ ὅμως· αὐτοὺς τοὺς δύο, ποὺ καμμιὰ δύναμις καὶ καμμιὰ ἀστυνομία δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς κάνη καλά, τοὺς βλέπεις νὰ συμμαζεῦονται. Τί συνέβη; **Πλησίασε ὁ Χριστός**. Μόλις τὸν εἶδαν, ἄρχισαν νὰ τρέμουν (διότι τὰ δαιμόνια πιστεύουν). Κατάλαβαν, ὅτι ἔφτασε τὸ τέλος τῆς βασιλείας τους. Μὲ ἐπίμονη παράκλησί τους, **ἔφυγαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους** καὶ πῆγαν σ' ἓνα κοπάδι χοίρων. Ἄπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη οἱ χοῖροι ἐξαγριώθηκαν, ὠρμησαν στὸ γκρεμό, ἔπεσαν ἀπὸ ψηλὰ μέσα στὴ λίμνη καὶ πνίγηκαν.

Αὐτὰ μὲ ἀπλᾶ λόγια λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα. Ἄπὸ τὰ πολλὰ ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε περιορίζομαι σὲ ἓνα· ὅτι, ἐκτὸς τῶν δαιμονιζόμενων αὐτῶν, ὑπάρχουν καὶ **δαιμονιζόμενοι μέσα στὴν κοινωνία**.

Ἄπορεῖτε; Ρωτήστε ἓνα Ῥῶσο συγγραφέα ποὺ ἔζησε τὸν 19ο αἰῶνα καὶ οἱ Ῥῶσοι τὸν ἔ-

χουν ως προφήτη· ὅ,τι συνέβη στή Ψωσία, τὰ προέβλεψε. Στὴν ἀρχὴ ἦταν ἄπιστος καὶ ἄθεος. Ἄλλ' ὅταν μπῆκε στὴ φυλακὴ ἐπὶ τσάρου, ἐκεῖ διάβασε τὸ Εὐαγγέλιο, μετανόησε κ' ἐξωμολογήθηκε τ' ἁμαρτήματά του. Καὶ τότε εἶπε· Ὅταν ἐξωμολογήθηκα, παράδεισος φύτρωσε στὴν καρδιά μου! Λέγεται **Ντοστογιέφσκυ**. Αὐτὸς λοιπὸν ἔγραψε ἕνα βιβλίο πὺ ἐχει μεταφραστῆ σὲ ὅλες τὶς γλῶσσες – ὅποιος εἶνε διανοούμενος ἄς τὸ διαβάσῃ. Εἶνε τὸ βιβλίο «**Οἱ δαιμονισμένοι**», πεντακόσες σελίδες, φοβερὸ βιβλίο. Σ' αὐτὸ μὲ τὴν ἀμίμητη γλῶσσα τοῦ Ὁ Ντοστογιέφσκυ παίρνει ἀφορμὴ ἀπὸ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο καὶ περιγράφει τὸν ψυχικὸ κόσμον τῶν ἀνθρώπων, τὰ δαιμόνια πὺ ταραζοῦν τὴν ψυχὴ. Μπορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς πλούσιος, ἐπιστήμονας, ἀξιωματοῦχος, πρόεδρος δημοκρατίας, βασιλιάς, πρωθυπουργός, ἀλλὰ τί νὰ τὸ κάνῃς ὅταν κυριαρχοῦν τὰ δαιμόνια; Ἔλα λοιπὸν, Ντοστογιέφσκυ, νὰ τὰ περιγράψῃς.

Ποιά δαιμόνια συνταράσσουν τὴν ἀνθρώπινη κοινωνία; Εἶνε τὸ δαιμόνιο τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ θυμοῦ, πὺ ἀνατρέπει τὰ πάντα. Τὸ δαιμόνιο τῆς φιλαργυρίας, πὺ γιὰ λίγα χρήματα γίνονται μεγάλα ἐγκλήματα. Τὸ δαιμόνιο τῆς φιλοδοξίας καὶ κενοδοξίας, πὺ ὀδηγεῖ νὰ πατοῦν ἐπὶ πτωμάτων γιὰ ν' ἀνεβοῦν σὲ ἀξιώματα κωφεύοντας στὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεως. Τὸ δαιμόνιο τῆς φιληδονίας, τῆς σαρκολατρίας, τοῦ σέξ, τῆς πορνείας καὶ τῆς μοιχείας, πὺ κάνει κ' ἕνα γέρο νὰ μὴ σκέπτεται οὔτε τὴν ἡλικία οὔτε τὴ θέσι του καὶ νὰ συνάπτῃ νέες σχέσεις. Τὸ δαιμόνιο τῆς παιδοκτονίας καὶ τῶν ἐκτρώσεων. Τὸ δαιμόνιο τοῦ διαζυγίου. Ἀκόμη τὸ δαιμόνιο τοῦ γυμνισμοῦ. Ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς ἔλεγε· Ὅταν δῆτε τὶς γυναῖκες νὰ περπατοῦν γυμνὲς στὸ δρόμο, τότε ἔφτασε τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Τὸ δαιμόνιο τοῦ ὀρθολογισμοῦ καὶ τῆς ἀθείας. Τὸ δαιμόνιο τοῦ μίσους καὶ τῆς ἐκδικήσεως. Τὸ δαιμόνιο τῆς διχονοίας καὶ πολιτικῆς μισαλλοδοξίας. Εἶχα πάει σ' ἕνα χωριὸ καὶ τί μοῦ εἶπαν· ἔχουν τέσσερα καφενεῖα· στὸ ἕνα πᾶνε οἱ γαλάζιοι, στὸ ἄλλο οἱ κόκκινοι, στὸ ἄλλο οἱ μαῦροι, στὸ ἄλλο οἱ ἄσπροι· μεταξύ τους καλὴμέρα δὲν λένε.

Πόσο τὴν πληρώσαμε ὡς τώρα αὐτὴ τὴ **διχόνοια!** Ἐγὼ ὡς ἐπίσκοπος δὲν ἀνήκω σὲ κόμματα· ἀνήκω στὴν Ἑλλάδα τὴν πατρίδα μου καὶ παραπάνω ἀπ' τὴν πατρίδα ἀνήκω στὸ Χριστό. Αὐτὰ τὰ δυὸ πιστεύω καὶ αὐτὰ ὑποστηρίζω μέχρι τέλους. **Τὰ κόμματα χωρίζουν, ἢ Ἐκκλησία ἐνώνει.** Εἶνε μάνα. Κι ὅπως ἡ

κλῶσσα ἔχει πουλιά, κι ἄλλα εἶνε κόκκινα, ἄλλα εἶνε πράσινα, ἄλλα εἶνε μαῦρα, κι ἄλλα εἶνε ἄσπρα, ἀλλὰ ὅλα τὰ πουλιά τῆς τ' ἀγαπάει, ἔτσι καὶ ἡ Ἐκκλησία μας ἀγαπάει ὅλα τὰ παιδιά τῆς. Ἐνα μόνο ζητοῦμε· ν' ἀγαποῦν ὅλοι καὶ ν' ἀκολουθοῦν τὸ Χριστό μας. Τότε θὰ εἶνε καὶ ἐνωμένοι. Διότι τὸ ἐπαναλαμβάνω· **Ὁ Χριστὸς ἐνώνει, τὰ κόμματα χωρίζουν,** καὶ αὐτὰ θὰ γίνουν ὁ τάφος τῆς πατρίδος.

Ἄν ἐξετάσουμε καλὰ, ὅλοι ἔχουμε κάποιον δαιμόνιο πὺ μᾶς ἐνοχλεῖ, ὅλοι εἴμαστε κατὰ κάποιον τρόπο **δαιμονισμένοι**. Κ' ἔπρεπε νὰ ξανάρθῃ ὁ Ντοστογιέφσκυ νὰ περιγράψῃ τὰ δαιμόνια ὅχι πλέον τῆς Ψωσικῆς γῆς, ἀλλὰ τὰ δαιμόνια, πὺ εἶνε σκορπισμένα καὶ ἀλωνίζουσι στὴν Ἑλλάδα. Κ' ὕστερα μοῦ λές, πὺς δὲν ὑπάρχουν δαιμονιζόμενοι. Ὑπάρχουν· καὶ χειρότεροι ἴσως ἀπὸ τοὺς δαιμονιζόμενους τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου· καὶ χειρότεροι ἴσως ἀπὸ τοὺς δαιμονιζόμενους πὺ πᾶνε στὴν Κεφαλονιά γιὰ νὰ θεραπευθοῦν. Ὁ καθένας ἄς ἐξετάσῃ τὸν ἑαυτό του.

Καὶ ἕνα χαρακτηριστικὸ σημάδι εἶνε τὸ ἐξῆς. Δώστε μου ἕνα ἀντρόγυνο, πὺ νὰ ἔχη ὀμόνοια, νὰ ζοῦν μαζὶ 25, 30, 50 χρόνια καὶ μὴν ἔχουν ἀνταλλάξει ἄσχημη λέξι. Δώστε μου ἕνα χωριό, πὺ νὰ ἐπικρατῆ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εἰρήνη. Δώστε μου ἕνα ἔθνος ὁμοιογενὲς καὶ ὁμόγνωμον, ὅπου ὅλοι συνεργάζονται ἀρμονικά. Ἡ πατρίδα μας τὸ '40 δοξάστηκε κ' ἔφτασε ὡς τὰ ἄστρα καὶ θαύμαζαν οἱ πάντες, διότι εἶχε διώξει τὸ **δαιμόνιο τοῦ διχασμοῦ**. Τώρα, λόγῳ τῶν δαιμονίων πὺ ὑπάρχουν στὶς καρδιές, κινδυνεύουμε νὰ γίνουμε νεκροθάφτες ἐνὸς ἱστορικοῦ ἔθνους.

* * *

Ποιός, ἀγαπητοί μου, **ποιός θὰ τὰ διώξῃ πάλι τὰ δαιμόνια;** οἱ νόμοι, οἱ βουλές, οἱ γερουσίες, οἱ μεγάλοι καὶ ἰσχυροί, ἢ Ε.Ο.Κ., ὁ Ο.Η.Ε., τὰ γράμματα, οἱ ἐπιστήμες; ἢ μήπως τὰ ὄπλα, οἱ φυλακές, τὰ κρατητήρια; Ὁχι. Ἐνας καὶ μόνο νίκησε τὰ δαιμόνια, ὁ Χριστός. Κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ κάτω ἀπὸ τὰ ἄστρα δὲν ὑπάρχει ἄλλος. Αὐτὸς εἶνε ὁ νικητὴς τοῦ διαβόλου καὶ ὄλων τῶν δαιμονίων. Αὐτὸς ξερρίζωσε μέσα ἀπὸ τὰ στήθη τῶν δαιμονιζόμενων τὰ πονηρὰ πνεύματα καὶ τοὺς θεράπευσε. Ἄς τὸν παρακαλέσουμε λοιπὸν νὰ βγάλῃ τὰ δαιμόνια κι ἀπὸ ὄλους ἐμᾶς. Καὶ ἂν εἴμαστε ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας, ἄνθρωποι τοῦ ἐλέους καὶ τῶν οἰκτιρμῶν, τότε ὁ Κύριος θὰ εἶνε πάντα μαζί μας, ὁ «*εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας*» τῶν αἰώνων· «*ἀμήν*» (Ρωμ. 1,25· 9,5. Β' Κορ. 11,31).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**